El moviment feminista avui

Durant molts anys, després de la gran onada feminista dels anys vuitanta hem vist com l'immobilisme s'anava instaurant paulatinament sobre aquesta lluita i vèiem, impotents, com retrocedíem en els drets assolits llavors. Només cal recordar, no fa pas tant, l'esgarrifós intent del Partit Popular d'il·legalitzar l'avortament.

En aquest període hem vist com s'intentava escorar-nos cap a una mena de feminisme descafeïnat de princeses guerreres, que són rebels, però fins a un límit. Discursos buits i clixés. Aquesta mena d'adaptació que tenia pensada el capitalisme per al feminisme feia tremolar els pilars fonamentals de la nostra lluita.

Per aquesta raó, en contraposició a aquesta sensació d'atenuació i d'immobilitat, és lògic que haguem de parlar de moviment. Com bé s'encarregava de recordar-nos la Yuderkys Espinosa «se'ns fa urgent explicar-ne el significat davant de la seva desnaturalització: un moviment és indefectiblement quelcom de l'ordre de l'acció, de l'activitat, de la mobilitat, de la potència, del impuls, de la circulació, de l'energia. Com la vida mateixa, un moviment és allò que es mou, moure's és el seu sentit i la seva essència.»

Així que, com sempre, l'única forma de revertir aquesta dinàmica ha sigut a base de dur a terme opcions i formes de vida diferents a les conegudes, a través d'un caminar que aconseguís articular teoria i pràctica, acció i discurs, vida i política i amb un experimentar per fora d'allò instituït i colonitzat pel poder... El moviment feminista avui va molt més enllà del fet de tenir lleis, consignes i discursos polítics, va de crear pensament crític, de la vida al centre, del viure conscient i això ens porta a l'acció.

La violència dels aparadors. Sous les pavés, la plage

L'acció és proposta i és denúncia, és en un mateix i és enfora. Acció és visualitzar la violència contra les dones. Acció són unes pintades a la via pública versus centenars d'aparadors que ens mostren, dia a dia, aquesta violència tan interioritzada i normalitzada com és la dels cànons de bellesa dominants; per fer aflorar un entramat que només provoca dolor. Unes petjades vermelles sobre les llambordes per intentar arribar a la platja. No es tracta de coartar, però sí de qüestionar, de crear consciència per provocar preguntes.

Quantes vegades ens hem sentit allunyades d'aquests maniquins de cossos llànguids i amb els peus de puntetes permanents? Quantes vegades no hem emprès dietes que ens allunyen de la nostra salut més que no pas ens hi acosten? Quantes hem somniat modelar-nos per complir uns cànons on no hi cap la diversitat? Quantes

vegades hem vist minada la nostra autoestima i autoconfiança tan sols per aspectes que tenen a veure amb el que s'espera que sigui el nostre cos?

Quedar-se a la superfície de les accions sense voler entrar al fons del debat és no voler mirar-se al mirall. Mirar-se al mirall per veure-hi, uns, els privilegis que tenen pel sol fet de ser homes. I mirar-nos al mirall, nosaltres, i aquest cop veure-hi molt més que uns pits, unes cuixes, unes cames –peludes o no–; mirar-nos i decidir que això ja no ens empresonarà mai més. Viurem lliures en els nostres cossos lliures. Estimant-nos, serem com vulguem ser.

*Autores de l'article: Teresa Cabruja, Cristina Cervià, Judit Costa, Saray Espinosa, Meius Ferrés, Fefa Gòmez, Sira Kande, Puri Molina, Laia Pèlach, Elisabet Punset, Piua Salvatella, Àngels Torrents, Berta Vilaseca i Èlia Viladelbosch

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/06/29/moviment-feminista-avui/854025.html?utm_source=rss